

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Καρκτημίασις

Ένα από τα παιδ παράδοξα έθιμα της Βοημίας κατά τις από- κρες εινε και η καρκτημίασις τών πεταίνου. Το έθιμο έκλεγεται πολυ πρότερον και τρέφεται προσοχτικα γιά να γίνη όσον το δυνα- τόν παχύτερον. Την ήμεραν δε της καρκτημίσεως του φορούν κόκ- κιννο σκούφο στο κεφαλί και πανταλόνια και τόν πηγαίνουν να τόν δικασούν. Δύο εκ τών παρισταμένων τόν κυτιγορούν τότε, ο δυ- στυχησμένος κόκορας δέν άπολογείται, φυσικά, και ο δικαστής, ένας από τού πλήθος, του άπαγγέλλει την εις θάνατον καταδίκην του, κρατώντας όγκώδες βιβλίο. Μόλις συμβεί αυτό ο κατάδικος φέρεται έν πομπή στον τόπο της σφαγής. Προηγείται μουσική ή ό τούτα παίζει πένθιμα και ακολουθεί ό δήμος έν έρυθρα περιβολή. Έτσι φτάνουν στην πλατεία της άγοράς, όπου έχει στηθη και ό πάγκος της καρκτημίσεως. Πρό του άποκαλισμού οι παριστάμε- νοι ζητούν έπισήμως συγγνώμη από τόν δυστυχη πεταίνον και τέ- λος η μάχαιρα του δήμιου πίπτει, ένψ ή μουσική άρχίζει νέο πένθι- μο κομμάτι !...

Απρόοπτον δυστύχημα

Στό Βουράλο της Αμερικης συνέβη έχοχάτις ένα περιεργό- τατο γεγονός. Ένας Μαύρος γενο κεραινοβόλον θάνατον εκ της αφροιδιάς άποκοπής τηλεφωνικού σύματος! Το κακό όμως δέν περιερίσθηκε ώς εδώ. Στο ίδιο σύμμα μπερδεύτην και το άλλο μιά άμαξας, το όποιον εξαπλώθηκε επίσης κάτω νυχρόν. Ο άμα- ξηλάτης ασθάνθηκε επίσης και αυτός κλονισμένον ίσχυρότατον. Άλλος τέλος Μαύρος, όνομαζόμενος Ισαάκ Μόρτον, οπεύσας να δώση χερα βοηθείας κατέπεσε και αυτός νυχρός παρά τόν ίπκον της άμάξης !... Όλα αυτά τα κακά από ένα τηλεφωνικόν ή μάλλον... τηλε - φ ο ν ι κ ό ν σύμμα !

Μεγλωφορείς Κιθδηλοποιοί

Τό νομισματοκοπειό της Μαδρίτης έπρόκειτο πρό έτών να θέση εις κυκλοφωρίαν νέα πεντόφραγμα νομισματα την προτομήν του μικρού τότε βασιλέως της Ισπανίας. Πρίν όμως προ- λάβη τό Κράτος έδρασαν σχετικώς άγίους οι κιθδηλοποιοί. Συμμο- ρία έξ αυτών ειχε κατορθώσει να προμηθευθόν τόν τύπον τών νο- μιμάτων πρό της έκδόσεως αυτών και εις μικρόν χρόνον εοίσαμε και έκκυκλοφωρίσει άπειρα ψευτικά πεντόφραγμα. Ο τρόπος κατά τόν όποιον οι κιθδηλοποιοί έθεσαν εις κυκλοφωρίαν τα κιθδηλα αυά νομισματα εινε νοστιμάτατος. Ίδου τί έγένετο : Μέσα στο τραύ μιας άπ' τους επιβάτας έδειξε στον εισπρακτόρα ένα καινούργιο πεντόφραγμα.

— Εινε το πρώτον δ ο υ ρ ο όπου βλέπω και την εικόνα του μικρού βασιλέως, έλεγε ο δηγός, πολύ εύμορφο εινε !

— Να ίδουμή ! να ίδουμή ! φώναζαν τότε όλοι οι επιβάτες και ίδιαι αι κυριας, πλεγαίνεσαι από της περιεργείας να ίδουη τα πρώτα αυά νομισματα, τα έκκυκλωθέντα με την μορφήν του νεαρού Αλ- φόνσου.

Ο επιβάτης ο έγκραϊστος το καινούργες νόμισμα ελάμβανε τότε τόν λόγον :

— Ερχομαι από τού ταμειόν και με επλήρωσαν με καινούργια πεντόφραγμα !

— Θα έχετε την καλοσύνη, κύριε, να μου ανταλλάξουν ένα παλιόν νόμισμα με ένα νέον ; ρωτούσαν οι επιβάτες.

— Πώς όχι ; είμαι εις τας διαταγάς σας. Έάν θέλη και κανείς άλλος κύριος, είμαι πρόθυμος !

Η ανταλλαγή έγένετο άποδακτη και μετ' όλιγον ό κιθδηλοποιός άντικαθιστούσε όλα τα κιθδηλα νομισματα διά γνήριον. Η αυτή σκηνή έγένετο ταυτόχρονας εις είκοσι άλλα μέρη της πόλεως, έτσι δε έντός μιας ήμερας η άγορά της Μαδρίτης ειχε πλημμυρίσει από κιθδηλα «δ ο υ ρ α» !

πλάι του γι' άντρα ένα βασιλιά δοξασμένον ήρφήσαν — και μ' άσπρα γένενα.

Κι' άρχισε να κλαίη και να παραπονιέται πως δέν έπηρε το δρόμο της ετυχίας.

— Άλλοίμονο και πάλι, άλλοίμονο ! ειπε η ή Τρανταφυλλίτσα· έχει κ' ή άγάπη το τέλος της άρχίζει με γλώνα και τελειώνει με φαρμάκι· όλες τις καλές ώρες που παρ' εγές, τις πληρώνεις με δάκρυα, όταν ξημερώνεσαι, με άλλον, βραδυάσσαι μόνος, έρημος, του κόκου καρτερώντας έκείνον που φιλεί άλλα χείλη η άλλα μάτια, που λέει 'ς άλλη τόρα τα ίδια γλυκά τραγουδία σουλέγα 'ς εσένα.

Κ' άρχισε να κλαίη κ' αυτή και να παραπονιέται πως δέν έπηρε το δρόμο της ετυχίας.

Και ή Τρανταφυλλόλλα ; Δέν έρχονταν, δέν εφαινονταν, ένψ ή άλλαις δυό εσμιγαν τα δάκρυα τους.

Γιατί δέν ήρθε, γιατί δέν κράτησε το λόγο της ; Ποιό να εινε τάχα ;

Είνε εκεί, μεσ' 'ς το μαλακό και δροσερό κρεβατάκι της. Κοι- μάται, κοιμάται... και δέν βλέπει κανένα όνειρο κακό, και δέν θά ξυπνήση ποτέ...

Τό κρεβατάκι αυτό το λένε μνημα !

Catulle Mendés

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ήστην έρημ την θύρα της
Ή μάθη Μαρία
Γ' υμνένο το μέτωπο
Θωρεί την έρημια.
Τό μάτι σου στρέφει
Σκοτάδι και νύφη
Και μαυρα φαντάσματα
Ποθ ή κόλασι τρέφει.

Ή μάνα, ό πατέρας μου
Κοιμούνται 'ς το χώμα,
Κι' ό νός όπου άγάπησα
Δέν έλωσες άκόμα.
Τη νύχτα, το βράδυ,
Στό μαυρο σκοτάδι,
Στό έρωμ κλαίει μου
Προβαίνει άφ' τόν ήδη.

Τά μάτια μου ή δύστηνη
Φοβάμαι να κλείσω,
Χιλιάδες φαντάσματα
Με μιάς θ' άντικρύσω.
Τό μάτι άν άνοιξω
Τό νός θα ξαναίσει
Ποθ θέλει το στόμα του
Ή το στόμα να σμίξω.

Ζητεί την άγάπη μου,
Με θέλει δική του,
Με τ' άσπρα χείρα του
Ξεσκέπ' το κορμί του,
Στιγμή δε μ' άφίρει.
Τό αίμα μου πίνει
Και χίλια φίληματα
Στό στόμα μου δίνει.

Ω ! φύγε άφ' τη δύστηνη.
Τοθ κόκου φανός,
Κι' άν στρέψω το βλέμμα μου
Παγώνω, τρομάξω.
Αχ ! φύγε άπ' έμπρός μου
Δέν είσαι δικός μου,
Ή τόν τάφο σου έσβούτηκε
Ή άγάπη του κόκου.

Σκεπάζω το μάτια μου,
Με δάκρυα τα βροχια,
Σκάνομαι δότρεμη,
Φωνάζω και τρέχω.
Κανείς δε ληπάται,
Τη νιά ποθ πλανάται.
Την ώρα τη δύστηνη
Ποθ ό κόσμος κοιμάται.

Σηκώνω τα χείρα μου,
Χριστέ μου, φωνάζω,
Ήστην πλάτη του χριστού του
Γροικώ και τρομάξω.
Τά δάκρυα άπλώνει
Ψυχρά σαν το χιόνι,
Με σφιγγει κ' άναίσθητη
Ήστη γη με εξαπλώτη !

Ή κόρη πανέρημη
Ατά πάντα λέει,
Ήστη θύρα της κἀνεται,
Φωνάζει και κλαίει. —
Γερόντισσα έση
Έμπρός της προβαίνει
Της πίνει τόν όμφ της
Και λέει στη θλιμμένη :

Αν θέλης το φάντασμα
Νά φύγη άπ' έμπρός σου
Θερμά παρακάλεσ
Κ' έσύ το θεό σου

Και πάρε 'ς το χέρι
Τό μαυρο μαχαίρι
Και τρέξε 'ς το μνημά του
Πρίν έβρη τ' άστέρι,
Και κάμνε τόν τάφο του
Και κάμνε το χώμα,
Την κάσα ξεκάρφωσε
Γιά ναύρη το σώμα
Κι' άφοθ το πληρώσες
Κι' εδής το καρφώσες,
Σύ τότε άφ' το φάντασμα
Μπορείς να γλυτώσες.

Ή κόρη πανέρημη
Με τρώω άγροικάει
Και μόνη κ' όδότερημ
Στό μνημα κινάει
Κρατεί μέσ' 'ς το χέρι
Τό μαυρο μαχαίρι,
Ή νύχτα εινε δότρεμη,
Δι φέγγει έν' άστέρι,

Τό φάντασμα όπισω της
Κ' έκείνο άκλονθεί
Αφ' τ' άσπρα τα σουχά της
Μ' όρημ την τραβεί.
Τό μάτι του αστάρφει
Και μέσος του άναφτει.
Φωτιά ποθ δι σβύνεται
Κ' ή άζινα δε θάφτει.

Ποθ τρέφει, Μαρία μου, —
Ο νός της φωνάει —
Τά μέλη μου δέγνουνε,
Τό στήθος σπαράζει,
Σταμάτησε λίγο,
Ζητώ να ξερωγα,
Τό μαυρο το μνημά μου
Ο δόλιος ξαναίγω.

Θυμάσαι, ό άγάπησα,
Σ' έρχλια στο στόμα
Και τόρα άφ' τόν τάφο μου
Γιά σέ βγαίω άκόμα,
Κ' έσύ μιάς 'ς το χέρι
Κρατείς το μαχαίρι
Ν' άνοιξης το στήθος μου
Ποθ τόσο ύποφίρει.

Τοθ τάφου έβραδέθηκα
Τό μαυρο σκοτάδι,
Ή φλόγα ποθ μ' άναφες
Δι σβύνεται 'ς τόν ήδη,
Μια σπιθα θ' άνάψη
Τό χέρι να κλέψη
Ποθ τό έρω κοφάρει μου
Οάληθ να ξεθαρη.

Ω ! ός με, φάντασμα !
Τοθ λέει και παγώνει
Κινάται, άντισημαίται,
Στό μνημα σμιάνει.
Τό χώμα σκαλίει,
Τά χείρα της σκίζει,
Βροντούνε τα κόκκαλα
Κ' ή κάσα του τρίζει...

Ή αυήν υμροιστόλιστη
Αγάλι προβαίνει
Και ή κόρη ή πανέρημη
Στους κόμπους δε βγαίνει.
Μονάη το βράδυ
Στό μαυρο σκοτάδι
Με τ' άσπρα της σάβανο
Πιεύται άπ' τόν ήδη.

† Στέφανος Μαρτζώκης